blive en meget stor Udgift for hende, og det er da ikke mere end rimeligt, at hun faar Lov til ved Skatteberegningen at fradrage et Beløb derfor, og det kan med god Føje sættes til det Skattefradrag, her er Tale om, som Vederlag for den Udgift, hun som en Slags Driftsudgift maa afholde for at kunne tjene den Indtægt, hvoraf Skatten skal svares. Kun dette skal jeg sige med Hensyn til Begrundelsen af disse Forslag. Men jeg skal saa henvise til, at det, der blev sagt om disse Forslag, den Gang de bleve opstillede af mig ved 2den Behandling, var fra den højtærede Finansministers Side dette, at han kunde slutte sig til mit subsidiære Forslag. Den højtærede Finansminister udtalte Sp. 5771: „Dette Underændringsforslag vedrører et ganske specielt Forhold, og jeg vil kun derom sige, at jeg ikke finder nogen Betænkelighed ved at gaa med til Underændringsforslaget i dets subsidiært fremsatte Form". Og den ærede Ordfører sagde, at der kunde siges meget for Forslaget, nemlig det, jeg havde sagt, og der kunde siges meget imod det, nemlig at det kun var Meningen med Loven af 7de Maj 1880 at beskytte Hustruen mod Mandens Gæld, men ikke mod hans Skat, men for øvrigt vilde man tage Sagen under Overvejelse i Udvalget mellem Sagens 2den og 3dje Behandling. Jeg tog i Henhold til disse velvillige Udtalelser fra begge Sider Forslagene tilbage, og jeg fandt derfor ingen Anledning til at gøre den ærede Ordfører opmærksom paa, at det Argument, han havde fremsat mod mig, aldeles ikke ramte mine Forslag. Naar man taler om, at Hustruen har Ret til det samme Fradrag som andre, saa er den Indvending, at Meningen med Loven af 7de Maj 1880 kun er at beskytte mod Mandens Gæld, mildest talt ikke rammende, for det angaar jo slet ikke det Spørgsmaal. Til min Forundring kom Udvalget alligevel til 3dje Behandling uden mine Forslag. Der var ikke Spor af dem at se til 3dje Behandling, og der blev ikke sagt et Ord til Motivering af, hvorfor man ikke gjorde det, til Trods for den højtærede Finansministers Tilslutning, i alt Fald til det subsidiære Forslag. Den ærede Ordfører sagde ganske kort, efter at have begrundet, hvorfor han forandrede sit eget Standpunkt med Hensyn til Hustruens „eget Erhverv" angaaende mine Forslag kun det samme som ved 2den Behandling, at Loven af 7de Maj 1880 „kun" tilsigtede at beskytte Hustruen mod Gæld o. s. v., hvad der er fuldstændig rigtigt, men som aldeles ikke vedkommer Spørgsmaalet om Hustruens Ret til at faa Skatteafdrag. Skønt jeg nu ikke har noget synderligt Haab om, at det vil lykkes mig som enkelt Mand denne Gang mere end forrige Gang at finde Ørenlyd for disse mine Forslag — ja, jeg vil dog gøre en væsentlig Forskel paa de to første og de to sidste, jeg vil antage, at der for de to første vil findes adskillig mere Genlyd end for de sidste — har jeg dog ikke villet undlade at stille dem op igen i Aar, fordi jeg synes, at jeg dog en Gang burde kunne faa i alt Fald et Svar paa, hvorfor man ikke vil gaa med dertil, en Begrundelse af, hvorfor man i det foreliggende Lovforslag vil forandre den bestaaende Ret, thi det staar fast, at i den eneste Kommune i Landet, hvor vi nu have Indkomstskat, nemlig her i Byen, forandres den bestaaende Ret fra, at Manden ikke kan sættes i Skat af Hustruens Midler, for saa vidt han ikke har Raadighed derover, til, at han kan det med Hensyn til saadant Selverhverv. Det forekommer mig, at Bevisbyrden i den Grad paahviler Modparten her, saa at man dog i alt Fald maatte kunne faa en Forklaring frem, selv om det ikke bliver et Bevis. Det synes jeg ogsaa, at vi, der ikke ere Medlemmer af Udvalget, have et billigt Krav paa. Jeg vil nødig spilde Tiden og nødig være ubeskeden, men jeg synes ikke, at det er for meget forlangt at faa lidt at vide om Grundene til, at man her stiller sig saaledes, som man baade den Gang og nu gør.

Finansministeren *(Hørring)*: Den ærede Ordfører har jo allerede fremdraget, i hvilke Hovedpunkter man fra Flertallets Side ønsker Landstingets Affattelse forandret, saaledes at den store Række Ændringsforslag, der foreligger fra Flertallet, reducerer sig meget betydeligt, idet de i Virkeligheden kun dreje sig om to eller tre Punkter. Det første af disse Punkter er jo, om man i denne Lov skal blive staaende ved det oprindelige Forslag om Formueskat, eller om man skal gaa til Landstingets Forslag om en Kapitalindkomstskat som en Tillægsskat til Statsindkomstskatten. Derom har jeg udtalt mig tidligere ved denne Sags første Behandling, og jeg finder ingen Anledning til at gaa nærmere ind derpaa. Det er jo ogsaa fra anden Side gjort gældende, hvilke forholdsvis mindre heldige Sider der er ved Formueskatten, og jeg skal derfor kun fremhæve, at det forekommer mig, at Kapitalindkomstskatten er en retfærdig Skat og tillige, at det er en Skat, der i Grunden har alt det gode, som man kunde